

Trærne roter i ensomheten, vokser seg høye
og gjemmer kjernen vår etter vår
gjemt bak enda en årring: ensomheten er kjernen i dette livet
hakkespetten er i dette livet
når aldri inn til dit stæren synger seg forbi
og inn i: hjertet som slår
slo igår og skal slå
når trærne vasker de grønne morgenkåpene
i vårens våte regn og puster friskt
bak enda en byge: ensomheten
den rusker deg i håret, vannkjemmer deg
månen lyser og alle hårstrå seiler sitt eget hav
det er plass

det er plass
og regnet gir liv, er livgivende
elveleiet drukner i skog.